

Прѣдадѣтъ, и самый гладъ да не може да ги при-
даде въ неприятелскы-ты рѣцѣ; за това сѣ тър-
пѣли три-четыри дни да сѣ бѣжѣтъ, безъ да ядѣтъ.
За тѣхъ е было голѣмъ срамъ да бѣгати; по-добрѣ
думали, да умремъ, а не да бѣгае. Кога сѣ щели
да прѣминуваѣтъ нѣкоѣхъ голѣмѣхъ рѣкъ, тѣ сѣ скры-
вали подѣ водѣ-тѣ, като земаѣхъ водѣй по единѣ
трѣстѣ (камушѣ) въ уста си за да си въздыши,
и стояли сѣ тамъ додѣ стигнѣтъ неприятелѣ-ти,
послѣ наскочвали сички-ти за веднѣждѣ, и имѣ на-
падвали като гладни львове. Тѣ, кога падавали
въ робство, не сѣ ся въспрѣемали да искати прощѣ-
кѣ, или да глѣдати да избѣгнѣтъ; това не сѣ пра-
вили за друго, освѣтъ да покажѣтъ че тѣло-то е
смъртно, а душа-га безсмъртна. Българѣ-ти сѣ
были повече-то высоки сѣ дибелѣ шѣхъ, сѣ рас-
трѣтени гърды, и сѣ укрѣпѣни дръхы. Тѣ были
всякога обрѣжени за бой, и най-много сѣ живѣли
по-горы-ты. Кога-то нѣмали бой, ходѣли по пла-
нинѣ-тѣ да бѣжѣтъ звѣрове на мѣсто неприятелѣ;
и тѣй всякога глѣдали да сѣ напирати на бой.
Малцина отѣ тѣхъ сѣ занимавали сѣ земледѣліе, и
оставяли по много-то работи да сѣ грижѣтъ за
женидѣж-тѣ, коя-то едвамъ сѣ виждала тукъ-тамъ
по пустыни-ты на Българіѣхъ, на кой-то земя-та
была напоена сѣ безчисленѣ рѣкы, сѣ брѣгове по-
крыти отѣ разны плодовитѣ дръвеса, сѣ гѣсти и
дѣлабоки горы, на кой-то високи-ты кавацы стигахѣ
до небеса; сѣ пусты и тъмни долины пълны сѣ
всякакъвы животны и звѣрове; сѣ добры и тѣсты